

Manden med leen

Jeg fulgtes med manden med leen. Det var godt selskab. Han er klarheden selv. Og hvilken ro! Vi besøgte mange hjem, hvor han skulle høste. Natten og dagen var travl. Aldrig blev han træt.

Han kan li' sit arbejde, siger han. Han møder mennesker på et tidspunkt, hvor de er fuldt til stede, den ægte vare, forstillingen og falskheden er væk. De er nøgne og meget smukke, ligesom da de blev født.

Han mener selv, at det er et kærlighedsarbejde, han udfører. Liv lever og udvikler sig af liv i en stadig, fantastisk cyklus med kærligheden i centrum, den naturlige kærlighed, der er at finde overalt, også - mere eller mindre skjult - bag menneskers udøvelse af kærlighed.

Det var en god nat og dag, smuk og lærerig for mig, som endnu har meget at lære i dødens og livets tjeneste.

Manden med leen har ingen begyndelse og ende, han er, slet og ret. En god læremester i evighedsverden, og et billede på vores/ menneskets projektion af indre kræfter, ganske som vi danner og projicerer et gudsbegreb.

Både døden og Gud er bevidsthedsfænomener. De bor i os selv og hele naturen og unddrager sig nærmere definition. Dyr og planter har næppe et døds- og gudsbegreb, de er, så længe de er, og mere er der ikke at sige om det. Livet er, og en dag er det måske ikke.

Vores døds- og gudsbegreber er forstyrret af ego-strukturens selvoptagethed og ubevidsthed om egne dybe motiver. Ord og begreber har rødder både i intuitionens evighedsverden (nu'ets verden), i ego'ets tidsverden og i de skjulte, reaktive emotioner.

Ego'et fører som regel det store ord, tror sig vældig bevidst i sin uvidenhed. Fortabt i uvidenhedens sky af uklarhed er det imidlertid, så længe det flygter fra de ubevidste emotioner, sårene fra i går, og dermed også fra en mængde dybere kærlighed og glæde.

Slangens hvisken

En tid i dødens tjeneste ændrer synet på det hele, også på døden selv. En rar fyr er han jo, i realiteten af ubestemt køn, eller rettere helt uden køn, slet og ret et bevidsthedsfænomen.

Det er godt at være med "ham", både døden og livet bliver lettere, for efter denne tjeneste har ego'et ingen relevans ud over nogle enkle, praktiske formål. Ego'et er blevet lille og aldeles transparent, et ydmygt, tjenende "bevidsthedsorgan" uden krav på noget eller nogen.

Ego'ets ideer om godt og ondt, som har fyldt så meget, er ophørt. Kundskabens og livets træ opleves nu som ét, og slangens hvisken som en illusion, en fjern illusion for længe siden.

Valg skal stadig træffes, også svære valg, men udgangspunktet er ro, ikke ubevidst frygt, grådighed, krav o.l. Beslutningerne kan træffes på et mere oplyst og afbalanceret grundlag med afsæt i kærlighed til livet og livets mangfoldighed og fuldstændig accept af dødens nærvær overalt. Den kærlige og venlige død, som giver os fred både i døden og livet, når vi opgiver kampen mod os selv, i os selv, ego'ets desperate (overlevelses)kamp mod fortidens dæmoner.

Nu'et bliver frit med dødens hjælp. Døden er vores bedste ven, selv om det lyder mærkeligt for den, som stadig rummer angst.